

Aleix Vergés, el discjòquei marcià que va caure a la Terra.

L'artista com a jove DJ

Héctor Castells publica la biografia de DJ Sideral, icona del techno barceloní i pioner del 'clubbing' nostrat. Per Ricard Martín

“Als 90 això era un descampat. Ara està ple de gratacels, com el Sónar i el Primavera Sound”. El periodista Héctor Castells (Barcelona, 1974), autor del llibre *Sideral. Estrella fugada* (Editorial Contra, 2013), exemplifica així l'evolució de l'escena musical i nocturna de Barcelona.

Un llibre, ara i aquí, rellevant: a partir de la ziga-zaga vital del malaguanyat Aleix Vergés, DJ Sideral, (1973-2006), Castells glossa, per primer cop en un llibre, la petita cruïlla d'on van sortir coses molt grosses; de l'apariament barceloní d'electrònica i pop a mitjan anys 90 en va néixer l'escena de clubs i els grans festivals.

Castells explica que no va “escollir” escriure la biografia, sinó que el llibre el va “agafar per la solapa”: “Em van fotre una coça als collons i em va obligar a escriure'l”. Perquè el biògraf, a part d'haver viscut la moguda de l'incipient Nitsa, era amic d'infantesa i joventut de Vergés. Fer el llibre l'ha deixat extenuat: ha complert la tasca, periodística però també agosarada, de posar-se en les sabates i els sentiments del cercle íntim del finat. I s'hi ha vist amb cor: “Ens vam fer íntims als dotze anys, i el meu pare tenia una malaltia terminal. Em vaig quedar un xic autista. Amb la seva empatia ell em va treure del pou, i vaig

veure el món a través dels seus ulls”. L'empatia és un tret clau de la relació de Vergés amb els seus amics, però també amb el públic: “És indiscutible que la seva gran virtut era que connectava amb la pista. No preparava les sessions, sinó que les construïa segons la pulsio de la pista”, valora Sideral, a qui al llibre descriu com “un Bowie marcià de dos metres a les cabines dels clubs”.

El pànic escènic

Com a DJ, va ser una figura que per carisma i talent va galvanitzar la nit barcelonina en una cosa nova. L'any 93 “ja va tenir clar que el futur de la nit passava per la mescla de pop i

electrònica”, recorda Castells del moment en què Vergés va tenir clar que volia ser DJ. Tot i que va començar amb una tècnica molt pedestre, Castells rememora les incipients sessions de Vergés al Nitsa de Joan Llongueras com a seminals i decisives, el primer cop que algú posava damunt la taula un ventall d'electrònica fins llavors mai vista a Barcelona.

El llibre abunda en el moment d'inflexió en què va prioritzar el seu vessant de DJ pel de guitarrista i cantant del grup Peanut Pie, guanyadors del concurs de maquetes de *Rockdelux* del 1994 (i primera banda espanyola a acostar-se al so Manchester). Una tria, segons

“

La seva gran virtut era connectar amb la pista. Mai no preparava les sessions

Castells, fruit “del seu pànic escènic”. “Mai no es va poder fer càrrec de la presència als escenaris”. Fins al punt de no presentar-se a l'actuació de Peanut Pie al BAM! Vivia una dicotomia traumàtica: la d'algú beneït per un magnetisme de pedra picada, només igualat pel seu pànic escènic. “Les cabines van ser un refugi, una possibilitat de sobreviure. Un espai fosc on, enlloc de cantar el seu repertori, que l'avergonyia, posava discos d'altra gent”.

Cal preguntar sobre el risc d'incórrer en l'hagiografia, la mitificació. Són 568 pàgines dedicades a algú que no va passar dels 33. “La idea no era mitificar-lo, sinó explicar-ne les contradiccions. Era un paio amb una personalitat arrabassadora, poderosa”. Amb ritme de trepidant novel·la de formació, traspuja la intenció d'explicar la història pròpia. “Exacte. Una biografia és la història d'algú que ha fet alguna cosa, i la d'algú altre que decideix explicar-la”, concedeix l'autor. El pròxim cop que se us faci de matinada a l'Apolo, penseu en Sideral.

SIDERAL. ESTRELLA FUGADA

Héctor Castells

Editorial Contra. 568 pàg. 21 €